



Brněnské pověsti

- V brněnských pověstech vystupují prostí lidé, slavní stavitelé, vojevůdci i králové. Mluví se v nich také o celé řadě prapodivných strašidel, která – prý dodnes – po večerech budí hrůzu v budově Nové radnice.
- Můžete se v nich tak seznámit s chytrým tovaryšem, který pokořil zlého draka, žijícího u břehu řeky Svatky, se zručným tesařským mistrem, který prý dokázal za jediný den pokácet strom, udělat z něj kolo, a z Lednice jej dokutálet do Brna ještě před zavřením městských bran, nebo o důvtipných měšťanech, kteří rozhoupali zvony Petrova o hodinu dříve, a tím zabránili vyplnění Brna švédskými vojsky v době třicetileté války.

O brněnském drakovi

V průchodu [Staré radnice](#) na Radnické ulici je ke stropu připevněn mohutný drak.



Často se říká, že brněnského draka buď dovezli ze svých výprav křižáci, a nebo že ho pánům z radnice daroval turecký sultán. Samotní brňané jsou ale skálopevně přesvědčeni, že draka nikdo nepřivezl, ale že žil kdysi u řeky Svratky, kde měl svoji jeskyni.

Trápil obyvatele široko daleko. Když měl hlad, požíral v okolí vše, co mu přišlo pod tlamu. Lidé se ho báli, ale nevěděli, jak se ho zbavit. Radní slíbili velkou odměnu sto zlatáků, ale nikdo se nehlásil.

Až jednou do hostince [U Modrého lva](#) přišel řeznický tovaryš, který chodil vandrem po světě. Všichni v hospodě vyprávěli jen o drakovi.

Tovaryš chvíli poslouchal a pak povídá: "Já vás toho draka zbavím! Jen doneste velkou volskou kůži a pytel nehašeného vápna." Brňané mu moc nevěřili, ale co chtěl, to donesli. Řezník zašil vápno do volské kůže, naložil na vůz a odjel. Když přijel k řece, kde drak lehával, položil rychle na zem kůži a čekal. Za nějakou chvíli drak skutečně přilezl a hned se do kůže pustil. Když ji celou sežral, pěkně ji zapil vodou ze Svratky a odpočíval. Ale to neměl dělat. Vápno v něm začalo vřít, drak se nadouval, nadouval, až praskl.

To bylo v Brně radosti! Řezník dostal svou odměnu a vydal se zase do světa. Od té doby se už Brňané nemuseli žádné obludy bát.

O brněnském kole



Jednoho slunečného květnového dne roku 1638 se jako obvykle sešli v [lednické](#) hospodě po práci sousedé na doušek vína. Nechyběl mezi nimi ani Jiří Birk, kolářský mistr, který byl svým umem vyhlášen po celém okolí. Slovo dalo slovo, když tu najednou se ozval Birkův hlas: "Oč se vsadíte, sousedé, že ráno o šesti hodinách, jak vyjde slunce, porazím v lese strom, udělám z něho kolo a ještě ten den je dokutálím do Brna, dřív než se zavřou [městské brány](#)."

Všichni se mu smáli a klidně se s ním vsadili o dvanáct tolarů. Věřili, že se to koláři nemůže podařit a oni lehce přijdou k penězům.

Birk však byl opravdu mistr svého řemesla. Než na brněnských věžích začali zvonit Ave Maria, proběhl [Židovskou bránou](#) a přes [Zelný trh](#) na radnici. Tam udivenému purkmistrovi odevzdal hotové kolo. A protože kolo bylo opravdu mistrovský kus, dal je purkmistr Gabriel Schramm pověsit v [radničním průjezdu](#).

Birk svou sázku vyhrál, ale dvanáct tolarů mu štěstí nepřineslo. Všichni věřili, že mu při práci pomáhal čert, a proto se mu začali vyhýbat. Práce ubývalo, až nakonec šikovný kolář zemřel v bídě.

Birkovo kolo, které si můžete na [Staré radnici](#) prohlédnout, nám ho však připomíná dodnes.



Proč zvony na Petrově odbíjí poledne o hodinu dřív

Na jaře [roku 1645](#) se usadili švédští vojáci v Zábrdovicích a na Královské louce u Komárova. Zde Torstenson rozbil svůj hlavní stan. Byl přesvědčen, že od velkého vítězství jej nebude dělit víc než týden. Tentokrát se pořádně přepočítal.

Jeho posádka byla už před Brnem čtvrtý měsíc, ale obyvatelé se pořád nevzdávali a bránili se jako lvi. Švédové už měli plno raněných a velice reptali. Nejvíc dopálen byl sám Torstenson. Jeho vojákům nebylo široko daleko rovno, a přece Brňany dosud nepokořil. Proto se rozhodl. Svolal do blízké předměstské hospody své důstojníky a řekl jim: "Zítřa naposledy udeříme na město. Ještě dřív, než na Petrově bude zvonit poledne, musí být Brno naše. Jestli ne, odtáhneme."

Hospodský, co musel obsluhovat švédské vojáky, už za tu dobu ledasčemu rozuměl. Když pochopil, co švédský vojevůdce říká, věděl, že se tuto důležitou zprávu musí ve městě dozvědět co nejrychleji. Dostal se tajnými chodbami do města až k samému veliteli [Souchesovi](#) a vše mu pověděl.

Časně ráno 15. srpna začala [bitva na život a na smrt](#). Obránci města i obyvatelé bojovali ze všech sil. Když však na několika místech začali Švédové prorážet hradby a dostávat se do města, Souches hned věděl co udělat. Poslal staříčkého zvoníka, aby začal na svatopetrském chrámu zvonit poledne. Ačkoliv dělové koule věž notně poškodily, zvoník na ni z posledních sil vylezl a zatáhl za provaz.

Bylo právě jedenáct hodin, když se z věže [Petrova](#) na všechny strany do bitevní vřavy začal rozléhat hlas zvonu. Ohlašoval všem poledne.

Jak Švédové uslyšeli zvonění, přestali bojovat a pomalu se začali stahovat. Než nastala noc, byli pryč. Brno a Brňané byli zachráněni.

Pokroucená věžička

Brněnští konšelé si začátkem 16. století pozvali známého kamenického mistra, který se vyučil u nejslavnějších pražských mistrů. Chtěli, aby postavil radnici, jakou nikde jinde nemají.

[Pilgram](#), tak se mistr jmenoval, si sjednal mzdu, tři hřivny stříbra pro sebe, stavivo a plat pro své dělníky a začali. Po nějakém čase žádal Pilgram na městských radních o zálohu. Ti se však začali ošívat. Nechtěli vydat ani groš dřív, než bude radnice hotová. To mistra popudilo. Nejdřív se snažil domluvit s pány po dobrém, ale když viděl, že nepořídí, rozhodl se jinak. Nechal svými kameníky vytesat nejdelší věžičku portálu nakřivo.

Celé město se chodilo na pokroucenou věžičku dívat. Radní si mistra zavolali a nařídili mu, aby vše hned napravil. Ale Pilgram se jen pousmál a řekl: "Milí páni, vaše slova byla křivá zrovna tak jako věžička na portálu, a proto se ji nikdy nikomu nepodaří narovnat. Vždycky bude ukazovat světu vaši proradnost." Než se nadáli byl pryč.

Marně ho všude hledali. Vykládalo se, že odešel do Vídně, kde v chrámu svatého Štěpána prokázal své umění. Do dnešních dní každý, kdo jde kolem budovy Staré radnice, obdivuje její krásný portál. Mnozí však již přesně neví, proč je věžička křivá.



O Kamenné panně

Nedaleko [Měniňské brány](#), která byla součástí [středověkého opevnění](#) Brna, stojí v zadní části dvorního traktu domu č.16 na Orlí ulici zvláštní socha. Socha, nebo spíš jen reliéf-plastika mladé a půvabné ženy přitahuje zájem brňanů už po více než jedno století. Vzrušující a smutný je příběh dívky Johanky, do které se zamiloval syn z urozené rodiny.



Protože dívka byla chudá a nikdo nevěděl, odkud do Brna přišla, neměla to ve službě lehké. Čím víc jí mladý pán miloval, tím hůře se děvčeti vedlo. Všichni se postavili proti ní. A jak to v takových případech bývá, zloba a závist jsou nejhorsími rádci.

Když matka viděla, že syn nechce bohatou nevěstu, kterou mu vybrala, rozhodla se jednat jinak. Počkala si, až s otcem vyrazil na celý den do okolních lesů na lov, a hned začala jednat. Zavolala rychtáře a dívku obžalovala, že je čarodějnice. Jejího syna očarovala, a proto musí být co nejpřísněji potrestána.

Marně se dívka bránila, marně prosila. Když viděla, že není záchrany, vyběhla z domu na nádvoří a tam skočila do studny. Bylo po všem.

Právě ve chvíli, kdy její tělo vytahovali, vracel se její milý. Zlá předtucha ho hnala domů.

Přijel ale pozdě. Krásnou Johanku už nemohl zachránit.

A protože ji opravdu miloval, nechal si její podobu vytesat do kamene, aby mu neustále připomínala jejich lásku.

Neslušný mužíček

Vypráví se, že se vrchnosti nahoře na [Petrově](#) a dole u [Jakuba](#) nikdy neměly moc rády.

Proto jak se začaly současně stavět dva kostely, všichni čekali, co bude dál.

Na Petrově měli více peněz, u Jakuba zase lepšího mistra stavitele.

Dříve pracoval v cizině, dokonce na chrámu ve Štrasburgu. Svému řemeslu dobře rozuměl a práce mu šla rychle od ruky. Byl prý také velký šprýmař, kterého si oblíbili nejen jeho pomocníci, ale také brněnští měšťané.

Stavba na Petrově se opožďovala. Dole ve městě si tropili žerty, že jakubský kostel bude dávno hotov, než na Petrově vůbec něco postaví. To Petrovské velmi nahněvalo. A protože měli větší moc, postarali se o to, že kameník od Jakuba musel zanechat práce a město opustit. Jen s těžkým srdcem mu to dole ve městě oznamovali.

Náš mistr slíbil, že odejde, ale požádal o splnění jednoho přání: "Dovolte mně, abych směl dokončit to jediné okno, na kterém zrovna pracuji."

Když okno dokončil a odkryl je, všichni byli překvapeni. Zjistili, že se mistr kameník těm na Petrově dokonale pomstil. Nad oknem, kde se sbíhají oblouky, dodnes můžete uvidět malého mužíčka, jak svůj holý zadek vystrkuje na ty nahoře, kteří ho z města vyhnali.





O Zazděném radním

Z dob husitských válek pochází pověst o zazděném radním na [ulici Mečové](#).

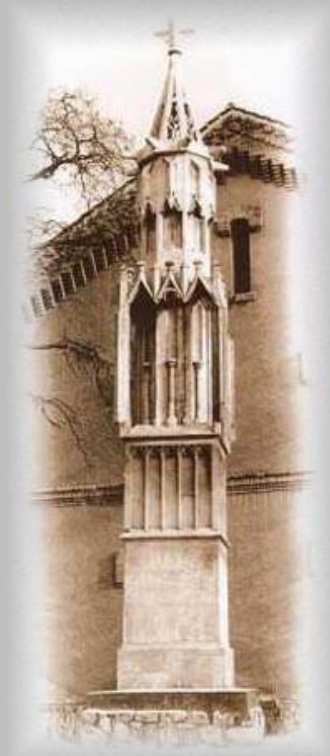
Husité obléhali Brno, ale dobýt se jim ho nepodařilo. Dokonce byli měšťany přepadeni a poraženi. Nezbývalo jim tedy než se uchýlit ke lsti. Spojili se tedy s některými měšťany a ti jim měli otevřít brány. Celé to překazil Zikmundův šašek Boro.

Boro byl zajat husity a mezi nimi se dozvěděl o plánu k vydání města. Podařilo se mu utéci a dostat do Brna. Tam vše vyrazil na radnici. Všech šest spiklenců hned zatkl a uvěznil. Brzy na to byli popraveni. Hlavu radního Haase, který je vedl, nabodli na hrot a pro výstrahu vystavili na radnici.

Podle ní po čase vytesali hlavu z kamene a zazdili ji u zadního vchodu radnice na Mečové.

Zderadův sloup

Na Křenové ulici blízko řeky [Svitavy](#) stojí krásný sloup. Vypadá jako gotický, a dodnes se neví, kdy, kým a proč byl postaven. Pověst říká, že ho nechal zbudovat český král Vratislav II. Měl lidem navždy připomínat, že tu byl zavražděn jeho přítel Zderad ze Švábenic.



V létě roku 1091 se král Vratislav II. rozhodl oblehnout svého "neposlušného" bratra Konráda na jeho hradě Brno. Když určovali místo, kde mají rozložit vojenské stany, vystoupil Vratislavův oblíbenec rytíř Zderad a řekl: "Myslím, králi, že tvůj syn Břetislav II. by měl tábořit tady přímo u vody, aby se mohl často koupat." Někteří se zasmáli, protože věděli, že Zderad naráží na nemilou příhodu, která se stala mladému knížeti před několika roky při tažení proti Sasům - tehdy se přes varování koupal v řece sám a byl zajat cizími vojáky.

Jakmile se Břetislavovi II. doneslo, co o něm Zderad řekl, rozhodl se, že mu za tuto pohanu rytíř Zderad zaplatí. Domluvil se s přáteli a pozval Zderada na druhý den ráno na poradu. Ten nic zlého netušil a přišel. Královský syn však nečekal sám. Dovedl si celou svou družinu. Ta se na jeho povel na Zderada vrhla a zabila ho.

Až později si všichni uvědomili, co se stalo. Zderad, nejmilejší králův rádce, byl mrtev. Když se to král Vratislav II. dozvěděl, velice se zarmoutil. Přitele nechal pohřbit ve své rodinné hrobce, a tam, kde se ten ukrutný čin stal, dal postavit krásný památník.

Mistrovská rána

Velitel švédských vojsk, které v době třicetileté války obléhaly Brno, generál Torstenson, neměl vůbec dobrou náladu. Od rána mu přinášeli jednu špatnou zprávu za druhou.



Na začátku obléhání byl přesvědčen, že s tou "myší dírou", jak Brnu říkal, budou hotovi do tří dnů a tu "starou holou studenou kuchyni" - to byl pro něho [Špilberk](#) - dobudou nejpozději do týdne. Ale nestalo se tak, jeho vojska obléhala Brno již čtvrtý měsíc.

Toho dne Torstenson zase hrozně trápila dna. Ležel natažený v židli před svým stanem a v duchu si říkal, že by s radostí dal tři tuny zlata za to, jen kdyby nemusel to proklaté město obléhat. Aby si trochu spravil náladu, poručil si nalít vína. Sotva však uchopil korbel a začal ho zvedat k ústům, zazněl ze Špilberka výstřel. Jako blesk přiletěla dělová koule a vyrazila mu ho z ruky. Thorstenson zbledl a řekl: "Byla to opravdu mistrovská rána, ale raději mi příště doneste menší pohár, aby ten na kopci měl menší cíl."

To se rozumí, že se zpráva o té události rychle roznesla a Brňané byli jaksepatří hrdí na to, že jejich střelec ze Špilberka umí tak výborně mířit.

V nějaké knize bylo zapsáno i jeho jméno, ale dnes už je nikdo nezná.



O Strašidelné hospodě na Úvoze

Strašilo také na Úvoze; v dolní části Úvozu stávala zájezdní hospoda, říkalo se jí "Geisterkeller". [Za švédského obléhání](#) se v ní stala hrozná tragédie.

Mladý voják sloužící na Špilberku svou ženu a dítě na hradě mít nemohl a tak jim zajistil bydlení v této hospodě. Vždy za nimi chodil po službě. Jednou z hostince slyšel hrozný křik a proto přidal do kroku. Hostinec právě rabovali Švédové.

Hospodský, vojákova žena a dítě leželi mrtví na zemi. Plný bolesti se s vojáky pustil do marné bitky. Švédové ho nakonec také zabili, ale nedal se lacino. Od té doby mrtvý voják v hospodě strašil.

Vykládalo se také, že v hospodě bydleli loupežníci. Ve dvoře měli padací dveře a když na ně vozka najel, zmizel i s koňmi v jámě.

V minulém století se tu našla hromada lidských kostí. A i když byly uloženy na hřbitov, straší na Úvoze pořád. Však se na to můžete optat obyvatel domu číslo 10.

O Černé madoně

Ještě na konci 19. století měli skoro v každé brněnské rodině kopii obrazu Madony s Jezulátkem, který původně visíval v kostele svatého [Tomáše](#). Je malován olejovými barvami na dřevě a je tak tmavý, že se Panně Marii říkalo Černá Madona svatotomská.



Podle pověsti namaloval obraz svatý Lukáš. Císařovna Helena, matka Konstantina Velikého, ho pak dovezla ze Svaté země do Cařihradu. O několik století později dostal obraz král Vladislav, který jej dal uložit do své klenotnice na Pražském hradě. Tam byl uchován až do panování Karla IV. Když se Karel stal císařem, svěřil moravské markrabství svému [bratřovi Janovi Jindřichovi](#) (Lucemburskému).

Pod jeho správou začala celá země vzkvétat a na Brno také nezapomněl. V krátkém čase nechal postavit kostel svatého Tomáše a vedle něho klášter, do kterého povolal mnichy augustiniánského řádu. Slavnostního vysvěcení se zúčastnil i Karel IV. a protože svého bratra velmi miloval, věnoval mu pro nový kostel obraz Černé Madony.

Drahocenné dílo brzy přilákalo lidi zblízka i zdaleka. Všichni se chtěli poklonit obrazu nejen pro jeho krásu, ale i pro jeho zázračnou moc.

Dokáže prý pomoci v nemoci i neštěstí. Proto se také za třicetileté války, když Švédové 15. srpna 1645 podnikli svůj rozhodující útok na Brno, shromáždily ženy v kostele u svatého Tomáše, vzaly obraz Madony s dítětem, nesly ho přes celé město a modlily se za záchranu města. A Panna Maria skutečně pomohla - město bylo zachráněno.

Za panování Josefa II. museli augustiniáni, tak jako jiné řády, svůj klášter ve městě opustit. Na císaři se jim však podařilo vyprosit, že si směli odnést ze svatotomášského kostela věc nejcennější - Černou Madonu. Tak se obraz přestěhoval do [klášterního kostela](#) na [Starém Brně](#), kde visí nad hlavním oltářem až do dnešních dní.

Co se dělo na Nové radnici

Západní stranu [Dominikánského náměstí](#) uzavírá krásná barokní stavba bývalého Zemského domu, nyní [Nové radnice](#). Povídalo se, že v určité dny bývají sály v prvním poschodí jasně osvětlené, a kdo se nebojí, může tam uvidět divně oblečené lidi, kteří přecházejí sem a tam a lomí rukama. Jsou prý to moravští páni, kteří se zde kdysi dávno před bělohorskou bitvou radili, jestli se mají zúčastnit povstání proti císaři.



Také se nesmí u budovy otevřít venkovní vrata, co jsou dále od kostela. Když to někdo udělá, vždy je potrestán. Jednou dvě děvčata, která na radnici uklízela, však na rady nedala. Chtěla se přesvědčit, co je na všech těch vyprávěních pravdy. Potají vzala klíč a vypravila se v noci se svými chlapci k vratům. Když je po dlouhé době konečně otevřeli, zavál na ně ledový vítr, a ten první, co otvíral, dostal takové dva pohlavky, že zůstal ležet a nemohl se ani hnout. To jim stačilo. Od té doby už to nikdy znovu nezkoušeli.

Jiní vyprávěli zase o tom, že když prý měl někdo z osazenstva radnice zemřít, tak z krásné chodby, která se otáčela kolem zahrádky, byly slyšet těžké kroky. Potom z ní vyšel veliký muž ve starodávných šatech. Byl tuze silný, takový strašně mohutný a šel, jako by měl nohy z kamene. Jeho kroky jen duněly. Pochodil nádvořím a někdy nahlédl i do okénka vrátnému. Pak se zase vrátil nazpět do chodby a tam kdesi zmizel.

Úředníci také věděli, že v určité listopadové dny nikdo nesmí zůstat v kancelářích po šesté hodině večer. Běda tomu, kdo se opozdil. Něco neviditelného začalo chodit po místnostech, shazovalo na zem ze stolu papíry a z věšáků klobouky. Ozývaly se strašidelné zvuky a naříkání, i dveře se samy otvíraly.

Povídalo se toho dřív hodně, ale dnes už se na to zapomíná.

O kazatelně



Krásná barokní kazatelna v kostele svatého Michala na [Dominikánském náměstí](#) je dílem Josefa Winterhaltera. Vypráví se, že mistr, který chtěl vytvořit něco, nad čím by lidé zůstávali údivem stát, si dlouho nevěděl rady. Chodil, přemýšlel, ale dobrý nápad nepřicházel. Různé myšlenky se mu sice honily hlavou, ale když je chtěl ztvárnit, zmizely.

Jednou celý nešťastný a unavený ve své dílně usnul. A tu uviděl před sebou nádherný obraz. Jasná postava archanděla Michaela, která v pravici držela zářící meč, stála obklopená bílými nebeskými oblaky. U něho na zemi se choulila temná skupinka zavržených andělů.

Sen trval jen krátce, ale úchvatný výjev zůstal mistrovi před očima i potom, když se probudil. Nyní věděl, že má svůj námět. Déle nečekal a dal se do práce.

Podle svého snu stvořil dílo, kterému se každý návštěvník kostela obdivuje ještě dnes.



Praporková věštba

Královna [Eliška Rejčka](#) žila ve stáří na hradě [Špilberk](#) a chtěla nechat Brnu nějakou památku na svůj pobyt. Zdálo se jí nejlepší postavit nový klášter a kostel.

Dlouho přemýšlela, kde obě stavby postavit. Na čísi radu se rozhodla, že vše svěří náhodě. Nechala si ušít tři praporky a jednoho pěkného dne se svým doprovodem vystoupila na Hladovou věž na Špilberku. Všichni Brňané se dívali kam praporky poletí.

První praporek spadl hned pod hradem, na Starém Brně. Eliška zde proto založila [klášter](#), který věnovala cisterciáckému řádu.

Druhý praporek vítr zanesl daleko, až někam k Veveří. Nikdo už ho pak nenašel.

Třetí, poslední praporek, letěl do Komína. Tam královna položila základní kámen novému kostelu.



O Hraběti Ypsilantim

Dům na Křídlovické, který se nalézal poblíž nejstaršího hostince v Brně [U Modrého lva](#), se stal v roce 1788 nuceným sídlem moldavského knížete Alexandra Ypsilantiho, zajatého za rakousko-turecké války. Dům kníže nesměl nikdy opustit, a stýskalo se mu po jeho rodné zemi.

Dal si proto udělat sochu, která ho zobrazovala v národním kroji a umístil ji nad vchod. Domu se proto začalo říkat "U turečka".

Hrabě Brno nakonec opustil, ale dům se dál nazýval Ypsilantiho.

V domě také strašilo. Bylo slyšet jak se po podlaze valí z rohu do rohu tři železné koule. Nájemníci domu to rachocení slyšeli ještě hodně dlouho.

Dům byl nakonec v roce 1934 zbořen a sochu sedícího turka dnes najdete v Muzeu města Brna.

Projezená věž

Když Švédové odtáhli z Brna, zůstalo po nich plno pobořených kostelů, paláců i domů. Také kostel na [Petrově](#) potřeboval důkladnou opravu. Nejhůř na tom byla věž, chloubou kostela. Protože kapitula nebyla nikdy moc bohatá, rozhodli se nejbohatší měšťané, že peníze na stavbu dají oni. Každý z nich měl pěkný výnos z vinného šenku, a proto si spočítali, že když polovina peněz z prodeje vína připadne na krásnou novou věž, ani to nepocítí. Ale správně se říká: nechval dne před večerem.



Na začátku října roku 1675 přinesl spěšný posel list, ve kterém císař brněnským radním oznamoval, že do Brna přijede Její Výsost paní Eleonora, královna polská. Moc radosti z toho konšelé neměli. Věděli, že návštěva musí být přijata s náležitými poctami a to bude stát peněz víc než dost.

V polovině listopadu královna skutečně přijela. Byla mladá, krásná a přívětivá a měšťany hned okouzli. Všichni jí dělali pomyšlení, jedna hostina stíhala druhou. Nebylo divu, že královna se nezdržela jen pár dní, ale zůstala v Brně celého čtvrt roku.

Pak se však začalo po městě všelicos šeptat: o zamilovaných šlechticích, o soubojích na nedalekých loukách a jiné věci. Jisté je, že najednou byli brněnští konšelé požádáni o kočár a doprovodné vozy, a než se lidé vzpamatovali, byla královna ta tam.

Nastal obyčejný život a zároveň obecní účtování. To bylo zlé. Peníze, a nejen ty získané z vinného šenku, byly pryč. Padly na hostiny a veselý život paní Eleonory.

Na stavbu nové věže zůstalo jen pár tolarů. Stačily právě jen na to, že pobouranou věž trochu opravili a udělali jí malou stříšku. Když potom na začátku našeho století dostal dóm na Petrově dvě nové věže, starou malou nezbořili.

Říká se totiž, že dokud bude věž stát, bude i Brno. Až zmizí, ztratí se s ní i celé město.



O zavřené divadle

Po několikerém vyhoření divadla Reduta na [Zelném rynku](#) rozhodli brněnští radní o výstavbě nového divadla. Protože bylo postaveno na místě původních [středověkých hradeb](#), dostalo příznačný název Na Hradbách.

V den jeho plánovaného otevření se před ním sešla početná brněnská veřejnost, ale také mnoho významných hostů z Vídně i Prahy. Byli tu také zástupci [Markrabství moravského](#). Šlo o mimořádnou událost, a aby také ne, vždyť [německé městské divadlo](#) bylo jako první v Evropě elektrifikováno Edisonovými žárovkami, technickým zázrakem tehdejší doby. V divadlech se ke svícení pořád používaly petrolejky a louče, které byly příčinou mnoha požárů. Mezi hosty měl zavítat sám Edison, měli tu být i Beethoven a Goethe.

Všichni čekali až se divadlo otevře a budou tak moci spatřit nasvícené interiéry. Byl prosinec, venku mrzlo až praštělo, a každý si přál být už jen uvnitř a v teple, aby si vyzkoušel nové sedačky, které - a to byl další "vynález" - vyhříval teplý vzduch.

Čas slavnostního otevření dávno uplynul, dělala se čím dál větší tma, a pořád nic; dveře divadla byly stále zavřeny. Po další hodině lidé venku začali pěkně hlasitě reptat.

Ve chvíli kdy se dav venku začal pomalu rozcházet, objevil se na balkonu umístěném nad vchodem do divadla starosta, aby vysvětlil příčinu toho nepříjemného zdržení; divadelní osvětlovač prý neunesl tíhu slavnostního okamžiku a dal si "trošku" na kuráž. Jenže alkohol ho znavil tak, že nebyl schopen sám obsluhovat poměrně složitou změť drátů, vypínačů, reostatů a relé, a nikdo jiný to už neuměl.

Po tomto oznámení se zklamaní brňané i hosté rychle rozešli. Na slavnostní otevření nového divadla si všichni museli počkat dalších devět dní. Jak dopadl "veselý" osvětlovač, to už nikdo neví.



... jsme na konci naší krátké procházky historií města Brna.

Pokud víte o nějakých jiných dochovaných pověstech, podělte se o ně s návštěvníky webových stránek mojebrno.wz.cz

Můžete je rovněž zasílat na adresu inkamojebrno@seznam.cz

Díky, autor

